

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorum Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Ex euangelio secundum Lucam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

Luc. c. 2.
v. 21.

Virgine natus est Emmanuel, is
voce euangelica appellatus est
Iesus. Cum ipse ergo, & non aliis
quispiam sit Dei Filius; & qui in
illum credit, in nomine eiusdem
vitam æternam consequatur; quo-
modo non insaniunt qui diuisione
inducta, alium Dei Patris Ver-
bum, alium rursum illum qui ex
sacra Virgine ortum dicit, Filium
esse asserunt? In his enim euangeli-
sta vnum solum Iesum Christum, hoc est, Dei Patris Verbum,
carnis & sanguinis æque ac nos
secundum scripturas particeps ef-
fectum, ex utroque constitutum
apertissime agnoscit & prædi-
cat.

Ex euangelio secundum Lucam.

Luc. c. 2.
v. 6.Hebr. c. 2.
v. 14.Rom. c. 8.
v. 29.Luc. c. 2.
v. 48.

Et factum est, cum essent ibi,
impleti sunt dies ut pareret. &
peperit filium suum primogenitum,
& pannis eum inuoluit, & reclina-
uit in praesepio, quia non erat eis lo-
cus in diuersorio. Vnum & solum
filium peperit sancta Virgo, nem-
pe Emmanuelem: cur igitur fi-
lium illius primogenitum appelle-
rat? Neque enim illi alii post il-
lum ex ipsa nati sunt. perpetuo
namque illa virginitatem conser-
uauit. Significatur ergo, a sacra
scriptura vnigenitum Dei Ver-
bum ob id primogenitum appelle-
atum esse, quia carni & sanguini,
ceterisque humanis æque ac nos
communicans, inter multos fra-
tres primatum sortitum est. Cum
hoc ipso tamen & a supernis illis
spiritibus, & a nobisipfis quoque
adoratur, & ut Deus colitur.

*Et dixit matreius ad illum: Fi-
li, quid fecisti nobis sic? Ecce pa-
ter tuus & ego dolentes quæreba-
mus ait. tuncor, n' étoîtes n' étoîtes
ouïas; i'mon' o patér. On n' étoîas ômawmboi*

άγιας ὁρέσεων γεγραμμένος Εμμα-
ρουηλ, διὰ τῆς τῆς * διαβελίου Φω-
τῆς Ιησοῦς ὀνόμασαν. ὅπε τοῖνα αἱ-
τός εῖσι, καὶ οὐχ ἔπειρος, ύπὸ τῆς θεοῦ,
καὶ ὁ πεῖδων ἐξ ζώων αἰώνων σὺ
τῷ ὀνόμασι αὐτῷ πῶς οὐ μεμήνασι
οἱ διοειδοῦτες, καὶ Φάσοντες ἔπειρον
ψὸν ἔνει, καὶ ἔπειρον Ὡ ἐκ θεοῦ λό-
γον, καὶ Ὡ ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου;
Φαίνεται γένιον τούτοις ὁ διαβελίους
καὶ μάλα σοφῶς ἔνα καὶ μόνον Ὡ ἔξ
ἀμφοῖν εἰδὼς καὶ πιρύθων Ιησοῦ
Χριστὸν, πονεῖται Ὡ ἐκ θεοῦ παῖδες
λόγον, αἴματος & σαρκὸς κεκοινω-
νητότας θραυλοίως ήμιν, καθά γέ-
γειται.

En τῇ Λουκᾶ θλαύβειον.

EΓΕΝΕΤΟ ὃ ἐν τῷ ἑῷ αὐτῶν
ἐστι, ἐπλήθυσαν αἱ ἡμέραι τῆς
τεκεῖν αὐτῶν. καὶ ἔτεκε Ὡ ψὸν αὐ-
τῆς Ὡ πεφότοκον, καὶ ἐσπεργάνω-
σεν αὐτὸν, καὶ διέκλινεν αὐτὸν σὺ τῇ
Φάτνῃ, διόπει λινὸν αὐτοῖς τόπος σὺ
τῷ κατελύματε.] ἔνα καὶ μόνον ἔτεκεν
ψὸν Ὡ Εμμαρουηλ ἡ ἀγία παρθέ-
νος. πῶς οὖσ Φιστ Ὡ ψὸν αὐτῆς Ὡ
πεφότοκον; οὐ γέρνασιν ἔπειροι
μετ' αὐτὸν, μεριμνήσει δὲ ὁρέσεως.
Ἐπιπομάνεται τοῖνα ως ἐκ τῆς θεο-
πλότου γεφῆς ὀνόμασι πεφότο-
κος ὁ μονογενὴς τῆς θεοῦ λόγος κε-
κοινωνής γένιος αἴματος καὶ σαρκὸς, καὶ
θραυλοίως ήμιν μετέχει αὐτῶν.
οὕτω γέγονεν σὺ πολλοῖς ἀδελφοῖς
πεφότοκος. πλεύ ως θεοῦ πε-
σοκαίτη παρά τε ἡμέραν αὐτῷ καὶ τῷ
ἄνω πνεύματων.

Καὶ ἔπειτα, Φιστ, πεφότοκον αὐτὸν ημί-
νον ὁ πατέρ. Ον καὶ ἔπειρος οὐδεναίμονι

ANNO
CHRISTI ̄^{431.} Καὶ ἦπε τοῖς αὐτοῖς
* p̄dēt̄ οὐ πέλειτε με; εἰκὸν οἰδετε, οὐ πάνται
τοῖς τούτοις παῖσι μου δεῖ εἶναι με;] ἀφε
δὴ οὐδὲ ὅπως ιδίον εἴσεγε πατέρεσσα ¶
εἰ τοῖς οὐρανοῖς οὐρανάζει. Διὸν ἔπει
τῷ παῦρος καταμόνας, ηὔ αὐτὸν δὴ
τούτῳ νοούμενῳ καθ' ἡμᾶς, πῶς εἰκὸν
ἔδη μᾶλλον εἴπειν· εἰπε οὐδέποτε, οὐ πάνται
τοῖς τούτοις παῖσι εἴναι με δεῖ;
Διὸν ιδίον εἴσεγε πατέρας μόνος γε οὐδὲ
ἄλλος γε φύρυται καὶ Φύσιν θεῖκώς. οὐ
γε αὐτοῖς, καὶ αὐτῷ περιποτογενώς, ιδίον
εἴχει καὶ Φύσιν πατέρεσσα ¶ θεόν.

Καὶ ἐγένετο τοῦτο ἵνα αὐτὸν εἰ
μιᾶς τῷ πλεων, καὶ ιδοὺ αὐτὸν πλή-
ρης λέπρας· καὶ ιδὼν ¶ Ιησοῦς, πε-
σὼν στὴν περιστοπον, ἐδέκεται αὐτὸν, λέ-
γων· κύριε, εἰς Σέλας, διώσασί με
καθαίσθαι. καὶ ἐπείνας τὸν χῆρα,
πήσαται αὐτὸν, λέγων· Σέλω, καθαί-
σθαι.] Ταυταίσις ἐν τούτοις θεῖκώς
τε ἄμα καὶ σωματικῶς συεργοῦσι τη
Χειρόν. Θεῖκὸν μὴν οὐδὲ θέλειν, αι-
δοφότιν ¶ δὲ τὸ ἐπείνας τὸν χῆρα.
εἰς οὐδὲ ἀμφοῖς γένος. εἰ γένεται γέ-
γονε σαρκὸς ὁ λέγων, διὸν ὡς θεός συερ-
γεῖ μὲν τῆς ιδίας σαρκὸς, ἐγρύνοντας α-
ὖτε δὲ αὐτὸν διώσαμεν.

Εἶπε γέ τοῖς αὐτοῖς· πῶς λέγοισι
¶ Χειρόν ἕνας γένος Δαυὶδ; αὐτὸς
γένεται Δαυὶδ λέγει σε βιβλίων Ψαλ-
μῶν· εἶπεν ὁ κύριος τῷ κυρίῳ μου·
καθόν εἰς τὸν δέξιῶν μου, ἐώς δὲ τὸ
τοῦ ἔχθρού τοῦ ταῦτοπόλιον τῷ πο-
δῶν τούτῳ. Δαυὶδ αὐτὸν κύριον κα-
λεῖ, καὶ πῶς γένος αὐτὸν θεῖν;] ἀκούεις
ὅπως ἐν τούτοις πειράζεται διώσαντες
αὐτὸς ὁ Χειρός, ὅτι κανὸν εἰ γέγονεν
ἐν σπέρματος Δαυὶδ ὁ λέγων ¶ καὶ
τὸν σαρκίαν, διὸν οὐδὲ οὐτα καὶ Φύσιν κύριον, ὡς γένος καὶ

muste. Et ait ad illos: Quid est quod
me querebatis? Nesciebatis, quia
in his quae Patris mei sunt, oportet
me esse? En quomodo cælestem
Patrem, suum ipsius proprium pa-
trem nominat. At siquidem nu-
dus homo erat, cuiusmodi nos su-
mus, & aliud nihil; cur non hac
potius oratione usus est: Nescitis
quod in his quae communis om-
nium Patris sunt, oportet me esse?
Verum illum ut proprium sibi
vindicat; quia solus secundum di-
uinam naturam ex ipso natus est.
Eumdem nihilominus & homo
iam factus proprium adhuc natu-
ralemque retinet.

Et factum est, dum esset in una Luc. c. 5.
civitatum, & ecce vir plenus lepra:
v. 12.
& videns Iesum, & procidens in
faciem, rogauit eum, dicens: Domi-
ne, si vis, potes me mundare. Et ex-
tendens manum, tetigit eum, dicens:
Volo, mundare. Miraberis hic
Christum diuina simul ac corpo-
rea virtute operantem: siquidem
velle erat diuinum, ipsa vero ma-
nus protensio, humanum. Unus
itaque ex utroque Filius. Nam et-
si Verbum fuerit incarnatum, ni-
hilo tamen secius cum propria
carne, virtutem & ipsa propter il-
lud habente, tamquam Deus o-
perabatur.

Dixit autem ad illos: Quomodo Luc. c. 20.
dicunt Christum esse filium David?
v. 41.
& ipse David dicit in libro psalmo-
rum: Dixit Dominus Dominu-
meo: Sede a dextris meis, donec po-
nam inimicos tuos scabellum pedum
tuorum. David ergo Dominum il-
lum vocat, & quomodo filius eius
est? Audis quo pacto ipsemet
Christus (tametsi ex semine Da-
uid secundum carnem originem
trahat) hoc loco Deum, & Filiū,
τὸν σαρκίαν, διὸν οὐτα καὶ Φύσιν κύριον, ὡς γένος καὶ

& Dominum secundum natu-
ram se esse ostendat? Dicit enim:
Si Dauidis filius est, cur Dauid
Dominum illum appellat? Sed
neque ortum secundum carnem
hic ex Dauidis semine refutat;
neque scipsum rursum secundum
naturam Dominum esse negat.
Verum licet vnum ex vtroq; con-
stare significatum velit, vtrumq;
tamen adesse demonstrat. Vnus
itaq; est Christus, & verus Filius.

Quod fides in Christum sit
tamquam in Deum.

Ex epistola ad Romanos.

Rom. c. 1.
v. 5.

PER quem accepimus gratiam
& apostolatum ad obediendum
fidei in omnibus gentibus pronomi-
ne ipsius; in quibus estis & vos vo-
cati Iesu Christi. Vocatae sunt gen-
tes per fidem. Qui autem per san-
tos apostolos illis annuntiaba-
tur, Christus erat. Ab iis vero
qui fidei mysteriis initiaabantur,
fides exigebatur in Christum,
non tamquam in hominem, sed
tamquam in Deum. Neque e-
nim dicere fas est, gentes qua
fidem in Christum complecte-
bantur, ex uno errore in alterum
transiisse: verum a falsi nomi-
nis diis abductas, ad Deum vi-
uum conuersas esse. Cum illi
ergo ad obediendum fidei pro
Christi nomine apostolatum se
accepisse profiteantur, quomo-
do Christus non est Deus, cum
fides habeatur in illum tamquam
in Deum?

Ibid. v. 9.

*Testis est mihi Deus, cui sernio
in spiritu meo, in euangelio Filii
eius, quod sine intermissione memo-
riam vestri facio semper in oratio-
nibus meis. Qui Deo seruiunt,
non seruiunt Christo tamquam*

Deos. εἰ γέδη, Φνοίν, ύδε τὸ Δαυὶδ, ^{ANNO} ₄₃₁ ^{CHRISTI}
πᾶς αὐτὸν ὁ Δαυὶδ κύρεον ὄνομά-
ζει; ἀλλ' οὐτε τινὲς ἐκ αὐτέρων τοῦ
Δα-
υὶδ φύρνον καὶ σφράγια σὺ τούτοις
δρεῖσθαι, οὐτε μιλῶν ἀποτέμπει τῷ
εἴ καὶ Φνοίν κύρεον ἔαντον πεσ-
εῖναν δὲ Φνοίν ἀμφότερον, εἰ καὶ δέ
ἀμφοῖν βούλεται [¶] ἕνα μηλο-
δαμα. εἰς οὓς ἀρχα Χεισός, καὶ ύδε
Δλιθῶς.

Οπεὶς Χεισὸν ή πίσις
ώς εὶς θέον.

Επιπλέοντες Ρωμαίοις.

ΔΙ οὖ ἐλαύομεν χαρίν καὶ διπο-
σολιαί εἰς ὑπακοὴν πίσεως σὺ
πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τὸ ὄνοματό
αὐτοῦ· εἰσὶ οἵτις ἐσε σύμμεις κλητοὶ Ιν-
σοῦ Χεισός.] κέκλωται τὰ ἔθνη διὰ
τῆς πίσεως· καὶ λιῦ οἱ Χεισός διὰ τοῦ
άγιων δοτούλων ὁ αὐτὸς ιπ-
ρυτόμενός εἰς τοις τοῖς τοῦ
μυσαγωγευμάτων ή πίσις οὐχώς εἰς
αὐθεοπον, ἀλλ' ως εὶς θεόν. οὐ γαρ
που Φαντόν ἐπι πλανής εἰς πλανή
κεκληθεῖ τὰ ἔθνη, τὸ εἰς Χεισὸν πίσιν
περαδεξάμφια· κατελελοιπότε δὲ
μᾶλλον [¶] τὸν φυλάκωνύμοις θεοῖς,
πέπερένθη λοιπὸν ἅπλον ζωντα. [¶]
ὅτε τοῖνις δοτούλων εἰλιθένα φα-
σίν [¶] μυσαγωγοὶ εἰς ὑπακοὴν πί-
σεως ὑπὲρ τὸ ὄνοματό [¶] τὸ Χεισός,
πᾶς ἐκ αὐτοῦ εἰς θεός, εἰπερ εἰς αὐτὸν ή
πίσις, ως εὶς θεόν;

Μαρτυρία γαρ μου δεῖται οὐθεός, ὁ
λατρεύοντας σὺ τῷ πνεύματί μου, σὺ τῷ
διαβείλω τῷ γοθῷ αὐτῷ, ως αἰδιναλε-
πίας μνείαν οὐμέλη ποιούμενα πάντα
ἅπλοτον πεσθεκόν με.] οἱ θεοὶ λα-
ζέωντες, οὐχώς διεβλήθησαν εἰπερ

19-